

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 120
Seslání
Ducha svatého
2018

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Program farnosti
- Kronika
- Vzpomínky na profesora Otmaru Kappla
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program na nový školní rok

Moji milí,

Svatý Pavel píše v listu Římanům: „*chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*“ (Řím. 5, 3-5) Když Pán Ježíš při poslední večeři apoštolům slibuje Ducha svatého, nazývá ho Přímluvcem a Utěшитelem. „*Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!*“ (Jan 14, 26-27) Odchází, aby nám připravil místo. Apoštolům říká, že cestu, kam on jde, znají. Tomáš mu odpoví, že nevědí, kam Ježíš jde, jak mohou znát cestu. Na to uslyší „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otcí než skrze mne.*“ (Jan 14, 6) Zdá se, že Ježíšův život je cesta. Jestliže ale on chtěl žít náš život, znamená to také, že i život každého z nás je cesta. Všechny konkrétní události, radosti i těžké věci mohou být prostředkem k dosažení cíle. Když se radujeme, snadno Boha chválíme. A co ty těžkosti? Pán Ježíš nám neslibuje snadný život. Mluví o kříži. „*Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.*“ (Marek 8, 34) Ale také slibuje pokoj, který nám dává Přímluvce – Duch svatý. Ve Starém zákoně byl Bůh někým vzdáleným, velikým, uctívaným. V Ježíši Kristu k nám přichází jako přítel a průvodce na cestě. V Duchu svatém přichází ne jenom k nám, ale do nás, do naší duše. „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.*“ (Jan 14, 23)

Pokoj na cestě k Otci tedy můžeme najít ve svém nitru. Obracíme se k tomu, který je v nás, ne k někomu vzdálenému. S ním důvěrně komunikujeme v modlitbě. U něj hledáme pokoj – zklidnění, posilu. Z něj čerpáme důvěru a radost. Ducha svatého jsme přijali skrze křest a biřmování, jeho přítomnost v nás upevňujeme skrze Eucharistii a příbytek naší duše pro něj očišťujeme svátostí smíření.

Musím myslet na jáhna Štěpána, jak „*plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží*“ (Skutky 7, 55). Uprostřed vřavy, skřípání zubů členů velerady a kamenování měl v sobě absolutní pokoj. Viděl, na rozdíl od kolem stojících, otevřená nebesa. Jeho pohled směřoval k nebi, ale pokoj vycházel ze srdce, z hloubi duše, ve které byl Bůh.

Ducha svatého nazýváme duší naší duše. Přeji vám a vyprošuji radost, pokoj a sílu Ducha.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Mariánská pouť do Úmyslovic

18. ročník

Tradiční pouť do Polabí se koná v neděli **17. června 2018**. Od 15 hodin je zde před kostelem sv. Linharta sloužena mše svatá. Hlavním celebrantem bude jeden ze sedmi novokněží z Královehradecké diecéze. Před naším kostelem bude přistaven autobus. Odjezd ve 13.00 hod. Jízdné se neplatí. Návrat v 18.30-19.00. Pozvánky s programem budou po 1. červnu v kostele. Těšíme se na Vás.

Vlastislav Sixta

■ Svatováclavská pouť do Staré Boleslavi

V pátek **28. září**. Podrobnosti včas oznámíme.

- pěšky z Vinoře
- na kole od první kapličky v Sokolovské ulici

■ Farní pouť

do Roudnice nad Labem

V sobotu **22. září**. Navštívíme kostel a probošství – původně augustiniánský klášter, s unikátními freskami ze 13. století, ze kterého se po Čechách šířila tzv. „Devotio moderna“. V kostele, ve kterém se nachází „Pašijový cyklus“ od Hanse Hesseho z období saské renesance, budeme slavit mši svatou.

Dále bychom rádi navštívili sklepy roudnického zámku, kde je možné vidět dochované románské části původního biskupského hradu.

Odpoledne bychom jeli do Doksan na prohlídku kláštera Premonstrátek, ve kterém byla vychovávána sv. Anežka Česká.

Hlaste se v sakristii.

■ Noc kostelů

V pátek 25. května od 17 hodin.

Program:

17.00 – 22.15	Otevření kostela pro návštěvníky
18.00 – 18.45	Mše svatá – P. Karel Kočí (varhanní doprovod Jakub Černý)
18.45 – 19.00	Varhanní preludia, ukázky skladeb různých autorů, hraje Jakub Černý.
19.00 – 20.00	Volný prostor pro prohlídku kostela – možnost individuálních prohlídek.
19.00 – 20.00	Procházka kostelem s tužkou a papírem. Vhodné pro rodiče s dětmi.
19.00 – 21.00	Tvořivá dílna – stavba modelu kostela. Vhodné pro rodiče s dětmi.
20.00 – 21.00	Koncert instrumentálního souboru „Pražské barokní harmoniky“ a ženského pěveckého sboru „Amicitia“.
21.00 – 21.30	Individuální prohlídky kostela, meditace, možnost zapálení svíčky a modlitby – prosby nebo poděkování za sebe a naše blízké.
21.30 – 22.00	Modlitba se zpěvy z Taizé, možnost zapálení svíčky, prosby, poděkování.
22.00 – 22.05	Závěrečná modlitba – zakončení večera Noci kostelů – P. Karel Kočí.

■ Na chatu nebo k moři? Jed'te se podívat do kláštera!

Letní volno můžeme trávit objevováním neznámých poutních míst, významných i opomíjených, seznámit se s jejich historií, architekturou i krásou okolní krajiny. Můžeme načerpat duchovní posilu v tichu kláštera nebo zjistit, co mniši jedli a pili nebo jak se dorozumívali v čase ticha.

A kde lze pro naše letní cesty a dovolené získat inspiraci?

Kláštery různých řeholních řádů jako cíl výletů, seznámení s historií i nalezení chvíle klidu prezentuje web Klášterní stezky, který zahrnuje podrobné informace o více než dvacítce klášterů v Čechách a na Moravě. Najdete zde praktické informace o otevírací době či případném ubytování. Nechybí ani část o vzdělávacích programech pro děti nebo seznámení s řeholním životem. www.klasterni-stezky.cz.

Putovat po kláštorech, kostelích, kapličkách, poustevnách pomáhají weby Církevní turistika a Klášterní turistika. Návštěvníci zde najdou množství poutních tras, zajímavosti v jejich nejbližším okolí i možnost rezervovat si ubytování v církevních objektech, jako jsou kláštery, poutní domy a fary. www.cirkevnuturistika.cz a www.klasternituristika.cz.

A pokud dáváte přednost knize, můžete využít průvodce **Putování po poutních místech Čech, Moravy a Slezska** od Jiřího Šindara. Historické informace zde doplňují pověsti spojené se vznikem dané poutní tradice, nechybějí ani upozornění na blízké kostely, obrazy či studánky. Kniha navazuje na cyklus České televize Poutní místa, který je volně dostupný na webových stránkách České televize: www.ceskatelevize.cz/porady/1185264473-poutni-mista/

LaMa

■ ■ INZERCE

Hledám zkušenou pečovatelku pro nemocnou, ležící matku. Docházka cca 2x týdně večer 2 hod, občas víkendy dle domluvy, v domě nemocné na Chodově, Praha 4. Požadovaná asistence večer – večerní hygiena (vč. převlečení plenky), podání jídla, případně čtení. Tel. 604 119 514. Děkuji.

Diana Šegedinová

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ NÁVŠTĚVA VÝSTAVY KOUZLO OBRÁZKŮ

Skupina odrostlejších dorostenek, ale duchem velmi mladých, navštívila krásnou komentovanou výstavu „Kouzlo svatých obrázků“ v Muzeu hl. Města Prahy.

Tato výstava představuje zlatou dobu tisku a výroby svatých obrázků. Je to období první poloviny 19 století. Jsou tu představené nejvýznamnější tiskařské dílny, kdy jednotlivé obrázky byly vyrobeny jako mědirytiny, z části kolorované.

Výstava je doplněna sochami, obrazy, domácími oltářky a dalšími uměleckými předměty z 18. až první poloviny 19. století ze sbírek Muzea hl. m. Prahy. Valná většina z nich je vystavena vůbec poprvé. Celá výstava je pohlazením duše.

Krása a umění našich předků je úžasná a obdivuhodná. Budme jim za to vděční.

Zdeňka Bajerová

■ ■ ZELENÝ ČTVRTEK NA FAŘE

Na Zelený čtvrtek dopoledne byl na faře připraven program pro děti. Pozván byl pan Vladimír Tausinger, herec a loutkář. Uvítal děti s nakažlivým úsměvem, každý se posadil ke stolu, kde měl již připravené věci ke kreslení a vyrábění. Vyprávělo se o tom, co se slaví o Velikonocích a o tom, jak to asi v tom Jeruzalémě tenkrát vypadalo. Děti si mohly vyrobit

vlastní loutky – nakreslily a vystřihly ze čtvrtky svůj obrázek, na zadní stranu nalepily špejli a zapíchly do poloviny brambory. Tak nakonec vytvořily město, jak si představují Jeruzalém. Velký dík patří všem organizátorům. Je moc dobré, když se děti v kostele a na faře setkávají a mají tam kamarády, kteří o Pánu Bohu mluví a vnímají Ho jako svoji součást života. Třeba je to někdy v budoucnu podrží...

M.

■ ■ DOJMY Z NÁRODNÍHO POCHODU PRO ŽIVOT A RODINU 2018

Plánovala jsem už několik let se zúčastnit Pochodu pro život a nikdy se nám to nepodařilo. Vždy jsem si zbytečně vyčítala svoji zoufalou neschopnost se vypravit s dětmi „až“ na Hrad v porovnání s početnými rodinami, které dojely kolikrát z veliké dálky.

Letos se ale všechno tak krásně poskládalo, že jsem nemohla odolat. Byl to jeden z prvních letošních teplých dnů, všichni jsme byli zdraví, manžel něco kutil doma a

potřeboval nás vyslat do světa (on se takových akcí obecně neúčastní), už dlouho jsem plánovala vzít děti na Pražský hrad a do katedrály a toto byla jedinečná příležitost. Navíc byla 7. 4. 2018 první sobota v měsíci, kdy se snažíme pravidelně chodit na mše svaté.

Moje obavy z nějaké davové psychózy se vůbec nenaplnily. Ať už mše, přemístění na program, odehrávající se na Klárově, nebo společný oběd, vše probíhalo neskutečně poklidně,

dětsky pomalounku a dětsky vesele, jak z jiného světa. Slunce to ale nakonec rozpálilo tak mocně, až z něho dceru rozbolela hlava a museli jsme prchnout na začátku samotného Pochodu. Ale třeba se nám příští rok podaří nezapomenout přiměřeně oblečení a společně si i zapochodujeme.

Děti nejvíc ocenily mega bezlepkové buřty na oběd a vyladěná trička. Mě se moc líbila stručná bohoslužba v ledově vychlazené katedrále bez turistů, nebo fotovystava o střípcích z rodin na Klárově a vůbec celková inspirativní atmosféra akce. A co nás nejvíc překvapilo?

Určitě fakt, že nejčastěji potracené bývají třetí děti (ne ty s diagnostikovanými vadami...). Tato informace zaujala i naše děti a hodně jsme pak o tom diskutovali. Myslím, že pro úplně každé dítě je šok, když zjistí, že dospělí lidé běžně dopouští interrupci. Loni takto v ČR zemřelo 20 tisíc dětí a 29 tisíc dětí chybí do přirozené reprodukce naší společnosti. Jak skončit optimističtější? Rádi bychom šli příští rok znovu a tentokrát s nějakými kamarády

Veronika Bešťáková

■ ■ PĚŠÍ POUŤ NA MARIÁNSKÉ POUTNÍ MÍSTO HÁJEK U PRAHY

místo, které povstává z trosek

Na první máj jsme místo hledání rozkvetlých třešní vyrazili na pouť k Hájecké Panně Marii. Akci organizoval varhaník Lukáš Revenda se svou rodinou a zúčastnila se nás asi dvacítka farníků včetně dětí a dvou kočárků.

Podle mapy je Hájek u Prahy čtvercový lesík v polích s (františkánským) klášteřem uprostřed, asi 3,5 km od obce Jeneč, odkud jsme vycházeli. Netušila jsem, jaký pohnutý osud má za sebou a že oprýskané vnější zdivo skrývá dříve oblíbené poutní místo i současnou touhu klášter postupně opravit a oživit. Také jsem předem nevěděla, že uprostřed nádvoří stojí malá lořetánská kaple se zázračnou sochou černé Madony přivezené přímo z Lorety. Vedle kaple se pod širým nebem konala za hojně účasti dalších poutníků prvomájová mše svatá. Po mariánské pobožnosti jsme si opekli buřty. Takto občerstveni jsme se mohli zúčastnit prohlídky kláštera a přednášky o jeho současném stavu a vize do budoucna. Práce je tu ještě pozeňnaně a všichni poutníci jsou srdečně vítáni.

Nazpátek jsme vyrazili jinou cestou, směr Hostivice, a to cca tříkilometrovým úsekem postupně obnovované „Poutní cesty Hájek“ s velkými barokními kaplemi, která původně vedla bez přerušení až z Prahy od Strahovské brány. Lukáš měl všechno do puntíku promyšlené a každá chvilka byla mile využita. Moc děkujeme za zprostředkování duchovních i jiných prožitků!

B.V.

■ ■ PRODLOUŽENÝ VÍKEND S PAPEŽI V HRÁDKU

Letos jsme se rozhodli opět strávit jarní prodloužený víkend v Hrádku u Vlašimi. Ubytování jsme byli ve staré škole (předělané na ubytovnu), hned vedle krásného kostelíka zasvěceného svatému Matouši. Kromě pár dalších stavení – fary s veselým panem farářem a hřbitova – jsme byli obklopeni jen přílehlými lesy a loukami. Celý víkend nám přálo překrásné počasí, a tak o výlety a hry venku nebylo nouze.

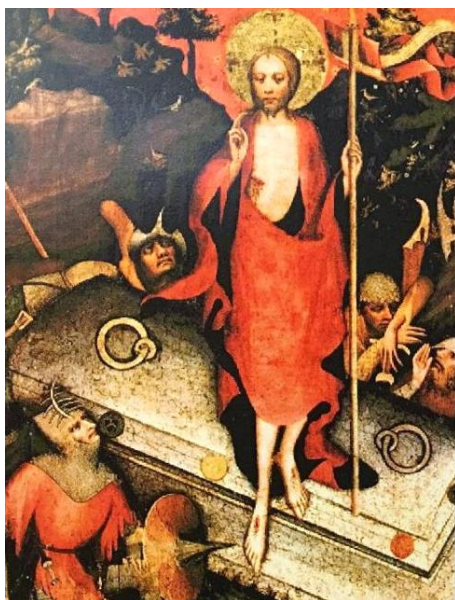
Tak jako na každém našem táboře nebo výpravě, i letos jsme měli speciální téma, od kterého se odvíjely putovní hry a dušestravy. Tentokrát nás každý den provázel jeden z papežů 20. století. V sobotu jsme si něco pověděli o Piu XI., v neděli zase o Janu XXIII. a jeho snaze hledat to, co nás spojuje. V pondělí zase děti zachraňovaly Jana Pavla II. před atentátem a v úterý skupinky stavěly kapličku pro setkání Františka a Benedikta XVI.

Celá výprava se nesla v jarní, veselé, a díky chybějícím hodinám i poklidné náladě. Až na spálené nosy od sluníčka a občasné výpadky proudu nám, myslím, nic nechybělo. Doufám, že děti i vedoucí si z tohoto víkendu odváží přinejmenším podobné pocit jako já. Děkuju všem, kteří nám pomáhali s organizací, především hlavní vedoucí Aniče Kafkové, a už se těším na brzké setkání na letním táboře.

Klára Buriánková

■ ■ ■ VZPOMÍNKY NA PROFESORA OTMARA KAPPLA

In liebevoller Erinnerung an

Otmar Kappl

* 04.10.1924 † 25.02.2018

Každá doba má své hrdiny. Jedním z těch, které jsme měli čest poznat, byl pan profesor Otmar Kappl z Lappersdorfu u Regensburgu.

Na jaře 1967 nás poprvé navštívil s několika přáteli. Prostřednictvím Ostpriesterhilfe (Pomoc kněžím z Východu) získali kontakt na několik kněží a laiků z Podzemní církve. Během krátkého pobytu v Praze navštívili pana biskupa Františka Tomáška, P. Františka Kohlíčka a P. Bohumila Koláře i bohoslovecký seminář v Litoměřicích.

Když se seznámili se společenskými podmínkami u nás, rozhodli se všestranně nám pomáhat. Prvním krokem bylo pozvání asi dvou desítek mladých lidí a bohoslovců, kteří měli možnost studovat němčinu na universitě v Regensburgu.

Postupem času se navzovaly nové kontakty a tím se mezi námi prohlubovalo přátelství.

Pan profesor neúnavně vyhledával nové způsoby duchovní i materiální pomoci. Např. zakázanou náboženskou literaturu převážel přes hranice ve svém autě, které si nechal pro tento účel speciálně upravit. Byl velmi opatrný, snažil se, aby svou činností neohrozil nikoho z navštěvovaných.

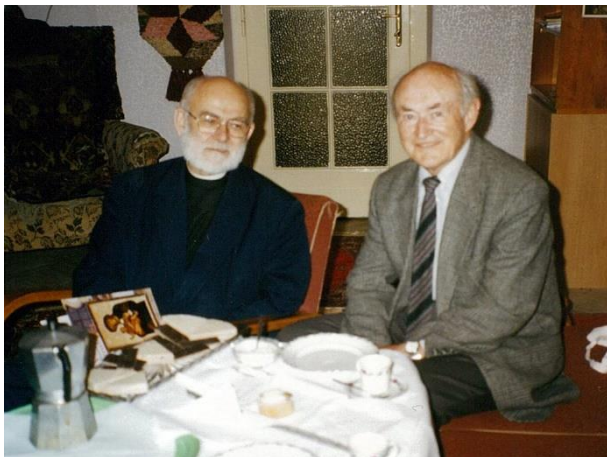
V dobách pronásledování a útlaku bylo jeho přátelství nedocenitelné. Za jeho nezištnou pomoc jsme dodnes vděční. Byl nám velkým příkladem v tom, že ač měl starost o svoji početnou rodinu, dokázal pomáhat se svými přáteli i druhým.

Lásku k Čechům a k naší zemi, kde měl své kořeny, přenášel na členy rodiny, studenty i přátele. Přátelství s rodinou trvá dodnes.

Bláhovi, dlouholetí přátelé z Bubenče

Všichni, kdo jsme znali pana Kappla na něho budeme vždy vzpomínat s úctou a vděčností. Zemřel ve věku 93 let, smířený s Pánem v kruhu rodiny 25. 2. 2018. Byl to člověk přátelský, optimistický a plný energie konat dobré skutky. To jsme poznali ve strašnické farnosti s velkou radostí v plné míře. Jeho přátelství vůči strašnické farnosti trvalo bez pár měsíců padesát let, tedy více než polovinu jeho života. Do roku 1989 toto přátelství, uzavřené v říjnu 1968,

žilo neveřejně při osobních kontaktech, návštěvách, různých formách pomoci a vzájemné informovanosti. Teprve po roce 1989 mohla být zpráva o tomto partnerství zveřejněna. To, že uzavřeme partnerství mezi Strašnicemi a Lappersdorfem, rozhodla farní rada v Lappersdorfu, ale hlavními realizátory byli pan Kappl s otcem J. N. Marianem Klenerem OSB. Bylo to ještě za komunistického režimu u nás, proto bylo po mnoho let neveřejné. Jako příklad spolupráce lze uvést dovážení zakázané náboženské literatury k nám. Tuto situaci bral pan Kappl s humorem a s úsměvem říkal: „Tady tu hranici ve Schwarzwaldu můj otec jako celník mnoho let střežil před pašeráky a já tady teď pašuji knihy.“

Po uvolnění v roce 1989, hned v roce 1990, se farníci ze Strašnic a Lappersdorfu zúčastnili společně oslav 60. výročí položení základního kamene kostela Nanebevzetí Panny

Marie v Lappersdorfu a 60. výročí výstavby a posvěcení kaple Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích. Byl to krásný rok, plný nadšení ze vzájemného setkávání. A pak následovala řada dalších přátelských setkání u nás i v Lappersdorfu. Nechci je vypočítávat, ale jedno měly společné – pana Kappla jako organizátora, hostitele, průvodce, přítele i dobrého rádce. Na jeho radu a iniciativu při zprostředkování žádosti o finanční podporu pro stavbu nového kostela ve Strašnicích jsme od řezenské diecéze, pana biskupa Manfreda Müllera, obdrželi zásadní částku, abychom mohli začít stavět. Vzpomínám, jak jsme přijeli do Lappersdorfu s plány nového kostela a na terase domu pana Kappla jsme je rozložili a společně prohlíželi a pan Kappl se ptal: „Co je tahle malá místnost?“ odpověděli jsme mu, že je to pro matky s malými dětmi. Řekl na to: „To je praktické, je hezké, že je to v blízkosti oltáře

a s oknem, ale nejlepší je, když jsou děti uvnitř farního společenství v kostele.“ Tehdy také vznikla myšlenka uspořádat diecézní sbírku na pomoc Strašnické farnosti. Společně s naší žádostí (červen 1991) panu biskupovi M. Müllerovi šel doporučující dopis z Lappersdorfu (červenec 1991) od pana faráře Gottfrieda Dachauera, s doporučením pomoci pro naši farnost. Po další korespondenci s generálním vikářem a po jednání pana kardinála Vlka v Regensburgu bylo rozhodnuto, že dostaneme finanční dar od regensburžské diecéze, abychom mohli kostel postavit. U všech kroků těchto jednání byl vždy jako dobrý průvodce pan Kappl. Samozřejmě také u položení základního kamene 1. 5. 1993, posvěcení kostela 17. 6. 1994, 10. výročí 17. 6. 2004, 15. výročí 27. 6. 2009, 20. výročí 21. 6. 2014.

Těch vzájemných kontaktů a milých návštěv bylo mnoho, jeden chci zvláště připomenout. Pan Kappl oslavil své 90. narozeniny 4. 10. 2014. K tomuto jeho významnému životnímu jubileu a jako výraz velké vděčnosti strašnické farnosti se naše delegace zúčastnila oslav v Lappersdorfu a předala panu Kapplovi vyznamenání za dlouholeté přátelství a fotoalbum s fotografiemi ze vzájemných styků obou farností. Bylo to velmi milé a radostné setkání v rodinné atmosféře a jsem rád, že jsme se ho zúčastnili. Život pana Kappla byl naplněný optimismem, přátelstvím a obětavostí, prostě láskou k bližním. Věřím, že náš milosrdný Otec v nebesích ho za všechno, co zde vykonal, bohatě odmění. A my se modleme, aby pan Kappl zažíval to „Co oko lidské nevidělo, ucho lidské neslyšelo a na mysl lidskou nepřišlo“, protože to Bůh připravil těm, kteří ho milují.

K. Duchek

Kdo byl pan profesor Otmar Kappl, zůstane dlouho v paměti starší generace naší farnosti. Byl praktikujícím křesťanem, laskavý, milý člověk. Byl to on, kdo zprostředkoval se svými farníky a knězi vzájemné vztahy mezi farností lappersdorfskou a pražskou. Možná, že postupoval z historické znalosti dávných dob, kdy česká šlechta požadovala na biskupovi Wolfgangovi založení prvního biskupství v našich zemích.

V devadesátých letech jsme poprvé ze strašnické farnosti navštívili Lappersdorf. Společně jsme v tamním kostele slavili mši svatou. Mile jsme byli přijati v rodinách, mohli jsme tak poznat jejich křesťanskou výchovu. Pan Kappl byl výborným průvodcem po historických památkách. Večer došlo i na společenskou zábavu. Škoda, že čas utíká velmi rychle, většina prvních farníků, se kterými jsme se spřátelili, už není mezi námi.

Nemohu zapomenout na skromnost pana Kappla. Na náš dík za to vše, co pro nás konal, odpověděl při 15letém výročí posvěcení našeho kostela: „Mám radost, že je zde živé společenství.“

Marie Beková

Když jsme poprvé viděli nádherný úsměv pana Otmara Kappla ve farním sále lappersdorfské farnosti v září 1990, netušili jsme ještě, kolik našich spoluobčanů už jej zná z minulých let totality. A jsme rádi, že jsme mohli ještě téměř 30 let ten úsměv vídat. Plánovaně při společných aktivitách strašnické a lappersdorfské farnosti, ale i zcela neplánovaně při letních toulkách po Čechách. Pan Kappl byl snad všude – potkali jsme ho v Třeboni, v Horní Blatné... Stejnou osobní péčí věnoval zásadní pomoci při výstavbě nového kostela, pomoci konkrétní rodině v nouzi nebo zajištění účasti českých studentů na německém táboře. Jeho ručně psané vánoční a velikonoční verše nás těšily, ale i zahanbovaly – často dorazily ve chvíli, kdy to naše přání už opravdu nemělo šanci přijít včas.

V minulém roce na jaře požádal pan Kappl své děti, aby ho dovezly do Prahy. A tak jsme se s ním ještě 2. dubna 2017 sešli v hřejivé atmosféře na společném obědě. Ten jeho úsměv byl stejně dobrotivý, ale už jakoby zacílený někam do dálky. Mluvil o tom, že na svém

úmrtím oznámení by chtěl mít obraz vzkříšeného Krista od Mistra třeboňského oltáře... prosil, abychom mu jej poslali.

Poslední vánoční přání od Kapplů už bylo tištěné a odeslané rodinou – i když na fotografii pan Kappl nechyběl. Ale již dne 3. března 2018 jsme se s ním naposledy loučili na lappersdorfském hřbitově, kde spočinul vedle své manželky Anneliese. Na fotografii na upomínkovém obrázku se ale zase usmívá, a dokonce je za ním možné rozeznat Pražský hrad. Rodina splnila i jeho přání: na zadní straně obrázku září všem Čechům povědomý červený plášť...

Vachulovi

*Diese Vitragen entstanden als Erinnerung
an den 40. Jahrestag der Zusammenarbeit
der Pfarrgemeinden Lappersdorf und Prag – Strašnice.
Sie wurden von Magdalena Bartáková im Jahre 2008
geschaffen und im Glasatelier Vitraj in Prag hergestellt.*

*Tyto vitráže jsou připomínkou 40. výročí spolupráce
farnosti Lappersdorf a farnosti Praha – Strašnice.
V roce 2008 je vytvořila Magdalena Bartáková
ve spolupráci se sklářským ateliérem Vitraj v Praze.*

Pastoralrat der Katholischen Gemeinde
 Mariä Unbefleckte Empfängnis
 Ke Strašnické 10, 100 00 Praha 10 – Tschechische Republik

verleiht

*Auszeichnung für langjährige Freundschaft
 und besondere Verdienste
 um die Katholische Gemeinde in Strašnice*

an Herrn

Otmar Kappl

anlässlich seines 90. Geburtstags.

Praha, am 4. Oktober 2014

„Gamebook“ - tak trochu jiná kniha

V dnešním knižním okénku bychom rádi představili knihy, které se čtou trochu jinak, než jsme zvyklí. Jejich autorkou je pedagožka, absolventka Svatojánské koleje – Vyšší odborné školy pedagogické Lenka Moravcová. Nikdy by jí ani nenapadlo, že bude „spisovatelka“ a její čtenáři ji budou žádat o další a další příběhy.... Jak k tomu tedy došlo, že se stala autorkou již dvou knih se třemi napínavými příběhy, a brzy se chystá vydat další knihu?

„Jednou jsem na skautském vzdělávacím táboře hrála zajímavou „písmenkovou hru“, vypráví o počátku své cesty k hracím knihám autorka Lenka. „Mohla jsem se v ní rozhodovat podle sebe a to mě velmi zaujalo. Po letech jsem hrála s dětmi na jiném táboře podobnou hru, ale velmi nudnou a dost špatně napsanou. Tehdy jsem už byla vdaná, a když jsem dojela domů, naštvaně jsem oznámila manželovi: „Tam měli tak děsnou hru, vůbec nedávala smysl, prostě hrůza! To už i já bych dokázala napsat lepší.“ A to byl ten moment, kdy jsem vzala notebook a napsala jsem svou první hru. Kamarádi si ji rádi zahráli, když k nám přišli na „herní večer“ a já jsem zjistila, že mě tvoření her baví.

Jelikož jsme jako skauti pořádali Pohádkový den, tak jsme do programu zakomponovali i moji hru a lidé si ji tehdy chtěli koupit. Jenže v tištěné podobě nebyla k mání. Ani jsem netušila, jak bych ji lidem nabízela. Od té doby jsem ovšem každý rok vymyslela jednu hru. Ať už na přání na tábor, nebo do celoroční hry dětem ve škole. Každý rok na to děti vzpomínaly a žádaly mě, jestli by si hru mohly koupit či kdy si opět zahrájeme nějakou další.

Teprve před dvěma lety mě jeden žák oslovil, zda bych své hry mohla vydat jako knížku. Do té doby mě to nikdy nenapadlo. Hned jsem si vzpomněla na gamebooky, které jsem četla v mládí a zjistila jsem, že taková hra je vlastně gamebook, jen „naživo“.

Proto jsem vybrala dvě nejzajímavější hry a snažila se je přepsat do knižní podoby. Byla to vážně dřina. Nečekala jsem, že přepisování dá takovou práci. Na své první knize jsem pracovala přes rok, a světlo světa tak spatřily v tištěné podobě dva příběhy – V duhové kouli a Mořský svět. Jen jsem je vydala, už mě děti z mé nové třídy žádaly o vydání další hry, kterou zrovna hrály... a tak přepisuji mé již léta napsané hry do knižní podoby. Pouhé přepisování ale není taková zábava, takže hru nakonec tak pozměním a rozšířím, že z původní podoby většinou nezůstane skoro nic. Nyní dopisuji další knížku a o prázdninách chystám vydat hrací knížku pro prvňáky s obrovskými písmeny a spoustou obrázků. Snad stihnu svůj plán uskutečnit.“

Ve farní knihovně jsou k zapůjčení obě knihy a o dojmy ze dvou příběhů se s námi podělily jejich čtenářky.

Po stopách plamenů

Prvně v životě se nám dostala do rukou tzv. "hrací kniha" (*gamebook*). Jmenovala se *Po stopách plamenů* a podle informací z webu autorky Lenky Moravcové, je určena pro děti od cca 8 let. Já jsem knihu četla s našimi třemi dětmi a myslím, že příběh nejvíce prožívala nejmladší, téměř šestiletá dcera.

Po pravdě jsem vůbec netušila, co můžeme od tohoto typu čtení očekávat. Knížka plná písmen a čísel vypadala na první pohled netradičně a trochu vědecky. Zajímalo mne, jak se čtenář může stát spoluvůrcem svého vlastního jedinečného příběhu dle příslibu *jedna kniha = mnoho různých dobrodružství*.

Ze začátku jsme postupovali poměrně rychle až zbrkle, abychom se poté pořád vraceli zpět a hledali nové cesty. Děti se mezi sebou často špičkovaly, kterou možnost zvolit a kam příběh posunout, a to, pokud možno, co nejrychleji k cíli. Jenže takto kniha vůbec nefunguje a příběh se nedal obalamutit. Po vyčerpávajícím prvním večeru čtení jsme pochopili, že musíme nad jednotlivými možnostmi pozorněji přemýšlet. Také jsme si všimli, že předkládané možnosti nejsou vždy jednoznačně dobré nebo špatné. Někdy byly zcela neutrální: „Půjdeš doleva.“ – „Půjdeš doprava.“. Jindy bylo třeba prokázat např. odvahu: „Vejdeš.“ – „Utečeš.“ Což výstižně odráží životní realitu. Vyprávění bylo jednoduché i zapeklité zároveň a čím více jsme se do něho zamotávali, tím více jsem obdivovala autorku, že byla schopná různými kombinacemi, variacemi či permutacemi udržet hlavu a patu mnoha paralelním příběhům.

Knihu jsme četli celkem tři večery a prošli jsme asi 100 písmenek – odkazů. Celkově se nám kniha líbila, chvílemi byla napínavá nebo překvapivá, jen chvílemi zdlouhavá – to, když nás vracela na stejná místa. Naš konkrétní příběh však vyzněl mile a pozitivně. Ocenila jsem poselství o odvaze se přemoci a pomoci potřebným, i když se člověk sám cítí nejistý, a dokonce se bojí.

Veronika

Mořský svět

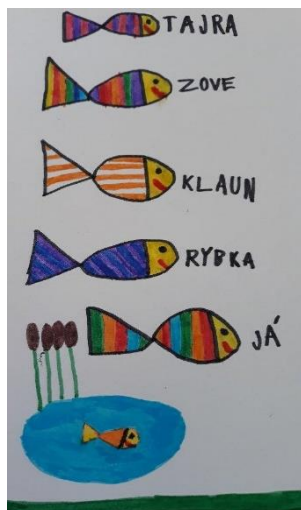
Může se obyčejný školní výlet změnit v neobyčejné dobrodružství? Jistě, stačí k tomu hrací kniha, fantazie a pečlivé sledování písmenek. A jak se stanete při prohlídce obřího akvária jednou z barevných rybek? Stačí potkat kouzelnou rybku a vydat se s ní do oceánu – prchat před žraloky, bloudit podmořskými jeskyněmi a tunely nebo se vysvobodit ze zajetí chobotnice.

Příběh se větví a rozbíhá podle toho, kterou z možností pokračování čtenář zvolí, někdy také do bludišť a slepých uliček. A co na to sám čtenář, kterému je kniha určena? „*Líbilo se mi, že jsem se mohla rozhodnout, co udělám, třeba jestli půjdu ke žralokům, želvám nebo rejnokům. Na křižovatce jsem si mohla vybrat, kam chci jít. Nevěděla jsem, jestli se dostanu z moře zase zpátky, byly tam různé překážky jako vodopád nebo jezero bahna.*“

LaMa a Fany

Jdi na Q2, E1, O1...Možná to vypadá jako zápis šachové partie, ale je to zápis začátku našeho putování příběhem Mořského světa. Knižečka má podtitul „hrací kniha“ – pro nás to byla velká neznámá, ale opravdu jsme si vyhrály! Četly jsme ji – já a sedmiletá dcera – hned třikrát, abychom poznaly všechny možnosti, které cesta Mořským světem nabízí. Na počátku je krátký příběh, školní výlet do Mořského světa, do obřího podzemního akvária. Paní učitelka dá třídě rozchod a máme hned čtyři možnosti volby, kam jít dále (např. na Q2 – k rejnokům). Dozvíme se něco o rejnocích a jdeme dále, až nám u jednoho akvária kouzelná ryбка Zoe splní přání, promění nás v ryбку, která se dostane do opravdového moře. Schováme se do jeskyně před žralokem, bloudíme v labyrintu chodeb, utíkáme před přišerou, zachráníme malou uvězněnou ryбку, která pak zase zachrání život nám, přelstíme mečouna a nakonec se zase staneme školákem na výletě. A tak čtete, rozhodujete se, co udělat dále a jak bude příběh pokračovat. Zapisujete si cestu a opakujete si nenásilně abecedu. Dcera u toho hned kreslila. Byla to moc příjemná zábava, výborný nápad, jak vtáhnout čtenáře do děje, určitě knížku všem doporučujeme.

Radka a Janička

Pokud vás, milí čtenáři, některý z příběhů zaujal a rádi byste knihu (nebo knihy) Lenky Moravcové zakoupili pro táborovou nebo skautskou hru, nebo ji pořídili jako čtení na prázdniny či dětem, vnoučatům nebo kmotřencům jako dárek za vysvědčení, napište nám na emailovou adresu knihovna@farnoststrasnice.cz. Při nákupu více kusů knih ušetříme na poštovném a možná se nám podaří vyjednat i množstevní slevu.

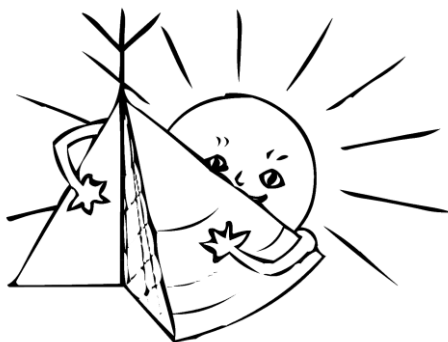
Více informací o knihách najdete na webových stránkách:
<https://lenka-moravcova.webnode.cz/hraci-knihy/>

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

že někdo umřel, to vás asi moc nezajímá, že ale zemřeli lidé, kteří pro ostatní kolem nás hodně znamenali a zanechali stopu, třeba i v naší farnosti, možná stojí za přečtení.

Prvním byl v únoru skaut Káďa, vlastním jménem Zdeněk Zelený, který se narodil v roce 1924. Když byl malý, byl plachý a nesmělý a maminku to trápilo. Protože znala zakladatele českého skautingu A. B. Svojsíka,

přihlásila ho mezi kluky do oddílu u kostela svatého Ignáce na Karlově náměstí. Tam se Zdeňkovi tak zalíbilo, že dal slib – až bude příležitost, založí sám vlastní oddíl pro další malé kluky a holky. Vzpomíná: „Učili jsme se postarat o sebe a i o druhé, poznávali jsme, co je bratrství a dobrý skutek.“ Svůj slib plní hned po válce, kdy zakládá nejen oddíl, ale hned celé středisko Maják. Proč Maják? Skauti jej mají dodnes ve svém pokřiku:

*V srdcích jen dobro chceme mít,
a vědět vždycky pro co žít.*

*Čest svoji nikdy neztratit,
ve tmách vždy nalézt hvězdy jas,
Majáku světlo vede nás.*

Pro své skautské nadšení a pro svou velikou lásku k Pánu Ježíši byl za války i během komunismu vězněný ještě spolu s dalšími skauty a kněžími. Přezdívka „Káďa“ vznikla právě za jeho odbojovou činností. Motáky se vzkazy nechával mezi káděmi s kyselými okurkami, které stávaly před obchody s potravinami.

Káďa zakládá v listopadu 1968 skautský oddíl i v naší farnosti, skautský slib skládá i P. Marian. Jako malá jsem tam také chodila. Středisko Maják pokračuje dodnes. Je jím třeba oddíl Lumturo nebo Ignis. Že skaut je křesťanství v praxi, ví všichni, kteří do skautu chodí nebo chodili. A kdo chce přijít, je vždy vítán.

Za čtyři dny přišla zpráva, že zemřel v německém Lappersdorfu pan profesor Otmar Kappl, narozený o dva měsíce dříve než Káďa. Nebýt jeho, náš nový kostel by nejspíš ještě nestál. Jako malý kluk jezdil s rodiči na prázdniny k tetě na vesnici nedaleko Litoměřic. Na statek se zvířaty a na hry s kamarády a koupání v místním rybníku se vždycky moc těšil. I když většina obyvatel byla německá, společný život s Čechy byl přátelský a malý Otmar se kamarádil se všemi. Často na ty krásné časy vzpomínal. Po válce Němce z Čech vyhnali a on už se na svá milovaná místa nesměl vrátit. Na škole, kde jako dospělý učil, se seznámil s organizací, která pomáhala farnostem v komunistických zemích. Podporovali na studiu budoucí kněze, dětem z chudých rodin posílali oblečení a peníze. V autě si pan Kappl nechal vyrobit tajné šuplíky, ve kterých pašoval do Čech zakázanou křesťanskou literaturu, aby je na hranicích nikdo neodhalil. V roce 1967 se seznámil i s P. Marianem, který už tenkrát toužil postavit ve Strašnicích nový kostel. Ale nešlo to. Nezbyvalo, než se modlit. Až po sametové revoluci v roce 1989. Ale kde vzít peníze? Pan Kappl s panem farářem Gottfriedem Dachauerem se obrátil na řezenského pana biskupa Manfreda Müllera, P. Marian na pana kardinála Vlka. Na náš nový kostel jsme od řezenské diecéze nakonec dostali dvě třetiny všech peněz, tj. dvě dlaždice darem, jedna dlaždice naše atd. A přátelství trvá dodnes. O tom si můžete přečíst na předešlých stránkách našeho zpravodaje.

Milé děti, něco z toho, co také vy prožíváte už teď i díky rodičům, má význam pro váš budoucí život. Je to originální cesta, pro kterou si vás Pán Ježíš vyvolil a určil si vás k tomu, abyste šly a přinášely užitek a váš užitek, aby byl trvalý. O tom píše v evangeliu svatý Jan. Tak kráčejte zvesela!

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ První svaté přijímání a Dětský den

V neděli **27. května** dopoledne při mši svaté v 10.30 přistoupí řada dětí slavnostně k prvnímu svatému přijímání a odpoledne od 15 hodin ve venkovních prostorách kostela všichni společně oslavíme Den dětí, už tradičně hrami a soutěžemi. Tentokrát se připravte na cestu kolem světa.

■ Pouť k Pražskému Jezulátku

V pondělí **18. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět zajištěn.

■ Letní farní tábor

Zveme všechny děti školního věku na letní dobrodružství **od pondělí 20. do pátku 31. srpna**. Letos pojedeme do malé vesničky Desná v Jizerských horách.

Přihlášky jsou na nástěnkách nebo na webových stránkách (<http://www.farnoststrasnice.cz/doky/prihaska-tabor-2018.pdf>). Prosíme odevzdejte do 1. července.

Na všechny se moc těšíme, Anička a všichni vedoucí.

■ Výuka náboženství

V příštím školním roce je rozvrh výuky náboženství nezměněn, najdete jej na rozpisu na konci zpravodaje.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	Středa	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Lékařská diagnóza zní:

„Pesimismus má škodlivý vliv na krevní tlak a zažívání.“

A důsledek? Optimisté žijí déle než pesimisté.

A mravní naučení? Pesimisté nežijí, ti jsou již dlouho mrtví.

Nechali se pohřbít ještě dříve, než zemřeli.

(P. Bosmans – Nezapomeň na radost)

Krásné, odpočinkové a hlavně optimistické léto a prázdniny
všem, přeje redakce.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz